

BLAKE PIERCE

REDDEN OM
TE REDDEN

EEN AVERY BLACK MYSTERIE – BOEK 5

Blake Pierce

Reden om te redden

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Reden om te redden / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

“Een dynamische verhaallijn die je vanaf het eerste hoofdstuk vastgrijpt en niet meer loslaat.”--Midwest Book Review, Diane Donovan (over Eens Weg) Van de bestverkopende auteur Blake Pierce verschijnt een nieuw meesterwerk van psychologische spanning. REDEN TOT BEWAREN (Een Avery Black Mysterie - Boek 5) - de laatste aflevering in de Avery Black-serie. In de epische finale van de Avery Black-serie is seriemoordenaar Howard Randall ontsnapt en staat de hele stad Boston op scherp. Vrouwen worden gruwelijk vermoord en iedereen vermoedt dat Howard er weer mee bezig is. Wanneer Boston's meest briljante en controversiële rechercheur van Moordzaken Avery Black zelf wordt gestalkt en wanneer mensen in haar omgeving een voor een op brute wijze worden vermoord, lijkt het erop dat de ergste angsten van de stad worden bevestigd. Maar Avery is niet zo zeker. De moorden herinneren haar aan iets dat ze ooit in haar verleden zag. Ze herinneren haar aan iets te dicht bij haar hart, iets dat te maken had met een geheim waarvan ze dacht dat ze het lang geleden begraven had... Het meest meeslepende en schokkende boek van de serie, een psychologische thriller met hartverscheurende spanning, REDEN TOT BEWAREN is de finale waarmee je de pagina's tot laat in de nacht zult omslaan. “Een meesterwerk op het gebied van thriller en mysterie. Pierce heeft fantastisch werk verricht door karakters te ontwikkelen met een psychologische kant, die zo goed zijn beschreven dat we in hun gedachten kunnen meevoelen, hun angsten kunnen volgen en juichen voor hun succes. De plot is erg intelligent en zal je gedurende het hele boek bezighouden. Dit boek zit boordevol wendingen en zal je wakker houden tot het einde van de laatste pagina.”--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (over Eens Weg)

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOOG	8
HOOFDSTUK EEN	10
HOOFDSTUK TWEE	14
HOOFDSTUK DRIE	18
HOOFDSTUK VIER	22
HOOFDSTUK VIJF	26
HOOFDSTUK ZES	29
HOOFDSTUK ZEVEN	32
Конец ознакомительного фрагмента.	34

REDEN OM TE REDDEN

(EEN AVERY BLACK MYSTERIE—BOEK 5)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce is de auteur van de bestselling mystery-serie met Riley Paige. Er zijn al zo'n zeven spannende Riley Page-thrillers verschenen (en daarmee is de serie nog lang niet ten einde). Blake Pierce is ook de auteur van de mystery-serie met Mackenzie White, die nu al vier boeken telt (en waarvan fans van Blake Pierce er nog meer mogen verwachten) en van de allernieuwste mystery-serie met Keri Locke.

Blake is zelf al zijn hele leven lang een grote fan van mystery-boeken en thrillers. Hij hoort graag wat je van zijn boeken vindt. Neem gerust eens een kijkje op www.blakepierceauthor.com om meer over hem te weten te komen en op de hoogte te blijven van zijn boeken.

Copyright © 2017 door Blake Pierce. Alle rechten voorbehouden. Behoudens voor zover toegestaan onder de Amerikaanse Auteurswet van 1976, mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, verspreid of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, of opgeslagen in een database of informatiesysteem, zonder de voorafgaande toestemming van de auteur. Dit eBook is alleen gelicentieerd voor je persoonlijk genot. Dit eBook mag niet opnieuw worden verkocht of worden weggegeven aan andere mensen. Als je dit boek met iemand anders wilt delen, koop dan een extra exemplaar voor elke ontvanger. Als je dit boek leest en het niet hebt gekocht of als het niet alleen voor jouw gebruik is gekocht, retourneer het en koop je eigen exemplaar. Bedankt voor het respecteren van het harde werk van deze auteur. Dit is een fictiewerk. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, evenementen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, is geheel toevallig. Omslagafbeelding Copyright Adam Machovsky, gebruikt onder licentie van shutterstock.com.

BOEKEN VAN BLAKE PIERCE

SPANNENDE, PSYCHOLOGISCHE THRILLERS MET JESSIE HUNT

DE PERFECTE ECHTGENOTE (boek 1)

DE PERFECTE WIJK (boek 2)

RILEY PAIGE MYSTERY-SERIE

EENS WEG (boek 1)

EENS GEPAKT (boek 2)

EENS BEGEERD (boek 3)

EENS GELOKT (boek 4)

AVERY BLACK MYSTERY-SERIE

MOORD MET EEN HOGER DOEL (boek 1)

OP DE VLUCHT VOOR HOGERE KRACHTEN (boek 2)

SCHUILEN VOOR HOGE VLAMMEN (boek 3)

REDEN OM BANG TE ZIJN (boek 4)

REDEN OM TE REDDEN (boek 5)

MACKENZIE WITTE MYSTERIE-SERIE

VOORDAT HIJ DOODT (boek 1)

VOORDAT ZE ZIET (boek 2)
INHOUD

PROLOOG

HOOFDSTUK EEN

HOOFDSTUK TWEE

HOOFDSTUK DRIE

HOOFDSTUK VIER

HOOFDSTUK VIJF

HOOFDSTUK ZES

HOOFDSTUK ZEVEN

HOOFDSTUK ACHT

HOOFDSTUK NEGEN

HOOFDSTUK TIEN

HOOFDSTUK ELF

HOOFDSTUK TWAALF

HOOFDSTUK DERTIEN

HOOFDSTUK VEERTIEN

HOOFDSTUK VIJFTIEN

HOOFDSTUK ZESTIEN

HOOFDSTUK ZEVENTIEN

HOOFDSTUK ACHTTIEN

HOOFDSTUK NEGENTIEN

HOOFDSTUK TWINTIG

HOOFDSTUK EENENTWINTIG

HOOFDSTUK TWEEËNTWINTIG

HOOFDSTUK DRIEËNTWINTIG

HOOFDSTUK VIERENTWINTIG

HOOFDSTUK VIJFENTWINTIG

HOOFDSTUK ZESENTWINTIG

HOOFDSTUK ZEVENENTWINTIG

HOOFDSTUK ACHTENTWINTIG

HOOFDSTUK NEGENENTWINTIG

HOOFDSTUK DERTIG

HOOFDSTUK EENENDERTIG

HOOFDSTUK TWEEËNDERTIG

HOOFDSTUK DRIEËNDERTIG

HOOFDSTUK VIERENDERTIG

HOOFDSTUK VIJFENDERTIG

PROLOOG

Kirsten zette zich schrap tegen de kou in Boston. Ze sloeg de sjaal om haar nek en bereidde zich voor op de wandeling van vier blokken, de zwarte nacht in. Ze passeerde alle gesloten bars, besefte dat het te laat was om te wandelen en kreeg een plotselinge angst. Ze wierp een blik terug naar de deur van het appartementencomplex waar ze net vandaan kwam en overwoog van gedachten te veranderen. Misschien had ze bij haar vriendin moeten blijven.

Amy had erop gestaan dat ze bleef, dat het te laat was en vreselijk koud daarbuiten. En hoewel beide dingen waar waren, had Amy dat gezegd terwijl ze haar gezicht in de nek van een man had gestoken die ze in de bar had ontmoet. En terwijl haar gezicht daar was, waren de handen van de man ergens anders. En eerlijk gezegd, Kirsten wilde niet op Amy's bank slapen terwijl ze naar haar beste vriendin en een willekeurige (maar schattige) kerel luisterde die de hele nacht in een dronken bedwelming bezig waren.

Eerlijk gezegd wilde ze er 's ochtends ook niet zijn om samen met Amy een slimme reden te bedenken om de man buiten te zetten.

Het waren trouwens maar vier blokken. En vergeleken met de zinderende kou die Boston ongeveer een maand geleden had geteisterd, lijkt vannacht meer als een stevige wandeling in een lentebriesje.

Het was bijna drie uur in de nacht. Zij en Amy waren uitgegaan met de bedoeling om zich te laten gaan, de hele nacht te drinken en alles te doen wat hun dronken apenhersenen aangaven. In dit laatste jaar van hun studies waren hun dromen immers uitgekomen. Op de een of andere manier waren ze beiden uit acht kandidaten van hun klas van fotojournalistiek, tegen alle verwachtingen in, geselecteerd om in de zomer in Spanje te gaan werken. Ze zouden werken voor een opkomend natuurmagazine dat specifiek gericht was op de educatieve markten... En ze zouden voor die ene opdracht meer betaald krijgen dan Kirsten's moeder vorig jaar had verdiend.

En dat zou haar doen zwijgen, dacht Kirsten. Ze hield zielsveel van haar moeder, maar werd werkelijk moe van haar te horen klagen over hoe een carrière in de fotografie een loze droom was, een verspilling van de tijd.

Ze kwam aan het einde van het eerste blok, controleerde het zebrapad waar niemand was en ging toen verder. De kou begon te knagen. Ze voelde de aanwezigheid ervan op haar neus die begon pijn te doen.

Ze vroeg zich af of Amy en haar opgeraapte kerel al naakt waren. Ze vroeg zich af of de man goed was of dat hij door de overvloedige hoeveelheid drank die ze hadden gehad, gehinderd werd.

Nou, zij had niet veel genoten. Ze had een beetje gegeten in de bar waar ze die avond hadden uitgehangen. Ze wist niet zeker of het de nacho's waren geweest die ze als aperitief hadden gedeeld of dat het iets met de pizza was geweest, maar haar maag was niet gelukkig geweest. Na vier biertjes wist ze dat haar avond voorbij was, dat ze niets anders zou doen dan Amy gezelschap houden terwijl ze zichzelf beetje bij beetje slapper voelde worden.

Ze dacht dat ze morgen alle sensationele details wel zou krijgen. En terwijl ze dacht aan die sensationele details en hoeveel ze van hun zomer in Spanje zouden genieten, merkte Kirsten eerst nauwelijks het geluid op dat ze achter haar hoorde. Voetstappen.

Het haar in haar nek kwam recht, maar ze durfde niet achterom te kijken.

Ze verhoogde haar tempo. Twee blokken gegaan, nog twee blokken. En nu beet de kou echt aan haar.

Plots waren de treden vlak achter haar en een man kwam recht naast haar strompelen. Hij leek dronken te zijn en toen Kirsten van schrik terugsprong, glimlachte hij tegen zichzelf, duidelijk geamuseerd.

“Sorry,” zei hij. “Ik wilde je niet laten schrikken. Ik was gewoon... Nou, kun je me helpen? Wilde gaan drinken met een paar vrienden en... Ik zou ze aan de bar ontmoeten, maar ik weet niet meer waar. Ik kom uit New York... Nog nooit in Boston geweest. Geen idee waar ik ben.”

Kirsten kon het niet opbrengen om naar hem te kijken en ze schudde haar hoofd. Het was meer dan ongemakkelijk met een vreemde dronken man zo laat in de nacht. Gewoon te weten dat ze zo dicht bij huis was en ze wilde gewoon dat de nacht voorbij was.

“Nee, sorry,” zei Kirsten.

“Wat?!” zei de man.

Plots leek hij niet meer zo dronken. Grappig genoeg klonk het geamuseerd dat iemand zo verdedigend zou zijn over zoiets onschuldigs als het helpen van een verdwaalde man in een stad die hij niet kende. Dat leek haar zo vreemd en ze begon zich af te wenden, met de bedoeling haar tempo te versnellen.

Maar toen viel haar oog op een kleine beweging en ze aarzelde.

De man hield zijn buik vast, alsof hij zou moeten overgeven. Misschien had hij het de hele tijd gedaan, maar Kirsten was er vrij zeker van dat dit niet het geval was. Hij stak zijn hand in zijn jas en plotseling zag ze dat hij iets vasthield.

Een pistool, dacht haar paniekerige geest. En hoewel het eruitzag als een pistool, klopte dat niet helemaal.

Haar spieren eisten dat ze wegliep. Ze keek voor het eerst naar zijn gezicht en zag dat er iets niet klopte. Hij deed alsof. Dit was helemaal geen verdwaalde dronken man. Zijn ogen zagen er te nuchter uit, nuchter en nu ze in paniek begon te raken, ook een beetje gestoord.

Dat wat op een pistool leek, kwam snel. Ze opende haar mond om hulp te roepen terwijl ze zich omdraaide om weg te rennen.

Maar toen voelde ze dat ze van achteren werd geraakt. Het raakte haar scherp en onmiddellijk aan de zijkant van het hoofd, net onder haar oor. Ze struikelde en viel toen. Ze proefde bloed in haar mond en voelde toen de handen op haar. Er was nog zo'n scherp gevoel in haar hoofd, nu klein maar op de een of andere manier tegelijkertijd oorverdovend.

De pijn was enorm, maar ze kon de volledige omvang ervan niet ervaren voordat de nacht om haar heen leek op te zwellen. De straat vervaagde, net als het gezicht van de man en toen werd alles zwart.

Haar laatste gedachte was dat haar leven vrij kort was gebleken en dat de reis die alles zou veranderen nooit zou plaatsvinden.

HOOFDSTUK EEN

Avery had het gevoel dat ze de afgelopen twee weken in een vreemde isolatiekamer was geweest. Ze was er uit eigen beweging, want eerlijk gezegd was er geen enkele andere plaats die haar aansprak, alleen de steriele muren van de ziekenhuiskamer waarin Ramirez zich nog maar net vastklampte aan de rand van het leven.

Soms zoemde haar telefoon als er een telefoontje of een bericht binnenkwam, maar ze controleerde zelden wat het was. Haar eenzaamheid werd soms alleen verbroken door verpleegkundigen, artsen en Rose. Avery wist dat ze haar dochter waarschijnlijk bang maakte. De waarheid mag gezegd worden: ze begon zichzelf ook bang te maken. Tijdens haar tienerjaren en na haar scheiding was ze ook depressief geweest, maar dit was iets nieuws. Dit ging verder dan een depressie en ze vroeg zich af of het leven dat ze leefde nog wel van haar was.

Het was twee weken geleden gebeurd, dertien dagen om precies te zijn. Het was sinds dan dat alles slechter ging met Ramirez na een operatie om de schade te herstellen die was veroorzaakt door een kogelwond die op minder dan een halve centimeter zijn hart zou doorboord hebben. De toestand was sindsdien nog niet verbeterd. De artsen zeiden dat hij hartfalen had gehad. Het was kantje boordje; hij kon op elk moment bijkomen om volledig te herstellen of hij kon net zo makkelijk wegglijpen. Er was gewoon geen manier om het zeker te weten. Hij had veel bloed verloren tijdens de schietpartij. Hij was technisch gezien tweeënveertig seconden dood geweest na het hartfalen en het zag er gewoon niet goed uit.

Dat alles was ingeperkt door het andere vreselijke nieuws dat ze slechts twintig minuten na een gesprek met de dokter had gekregen.

Het nieuws dat Howard Randall op de een of andere manier uit de gevangenis was ontsnapt. En nu, twee weken later, was hij nog steeds niet opgepakt. En als ze een herinnering nodig had aan dat vreselijke feit (wat ze echt niet nodig had), kon ze het op de televisie zien als ze hem aan wilde zetten. Ze zat daar als een zombie in de kamer van Ramirez en keek naar het nieuws. Zelfs als Howard's ontsnapping niet het voornaamste nieuwsbericht was, was het nog steeds aanwezig in de banner die onderaan het scherm voorbij rolde.

Howard Randall nog steeds spoorloos. Autoriteiten weten nog niets.

Heel Boston was nerveus. Het was alsof de stad op het punt van oorlog stond met een onbekend land en gewoon wachtte tot de bommen begonnen te vallen. Finley had haar verschillende keren geprobeerd te bellen en O'Malley had zelfs twee keer zijn hoofd in de kamer gestoken. Zelfs Connelly leek bezorgd om haar. Hij stuurde haar een eenvoudig berichtje waar ze nog steeds in een wazige soort van waardering naar keek.

Neem je tijd. Bel als je iets nodig hebt.

Ze lieten haar achter om te rouwen. Ze wist dat en het voelde een beetje dom, gezien Ramirez nog niet dood was. Maar het was ook om haar de kans te geven het trauma te verwerken van wat haar in die laatste zaak was overkomen. Ze voelde nog steeds de kou als ze erover nadacht en herinnerde zich het gevoel van bijna doodvriezen bij twee verschillende gelegenheden: in een industriële vriezer en door in ijskoud water te vallen.

Maar boven alles was het door het feit dat Howard Randall op vrije voeten was. Hij was op de een of andere manier ontsnapt, wat zijn toch al slechte imago niet ten goede kwam. Ze had op het nieuws gezien waar niet zo gerenommeerde mensen op sociale media Howard loofden voor zijn Houdini-achtige vaardigheden om uit de gevangenis te ontsnappen en geen sporen achter te laten.

Avery dacht aan dit alles terwijl ze in een relaxfauteuil zat die een vriendelijke verpleegster haar vorige week in de kamer had gebracht, omdat ze wist dat ze niet snel ergens heen zou gaan. Haar

gedachten werden onderbroken door een ding van haar telefoon. Het was het enige geluid dat ze deze dagen toestond, een teken dat Rose contact met haar opnam.

Avery keek op haar telefoon en zag dat haar dochter een berichtje had achtergelaten. Ik ben het, stond er. Nog steeds in het ziekenhuis? Hou ermee op. Ga eens naar buiten en ga eens uit met je dochter.

Avery reageerde direct. Je bent geen 21.

Het antwoord kwam meteen en er stond: Oh mam, dat is schattig. Er is veel dat je niet over me weet. En je zou sommige van deze geheimen te weten kunnen komen als je met me mee zou gaan. Een nachtje maar. Het komt wel goed zonder jou daar...

Avery legde haar telefoon opzij. Ze wist dat Rose gelijk had, hoewel ze niet kon helpen te denken dat de mogelijkheid bestond dat Ramirez eindelijk zou wakker worden terwijl ze weg was. En er zou niemand zijn om hem te verwelkomen, zijn hand te nemen en hem te laten weten wat er was gebeurd.

Ze stapte uit de fauteuil en liep naar hem toe. Ze was eroverheen van het feit dat hij er zwak uitzag, aan machines lag en er een dunne slang door zijn keel ging. Als ze zich herinnerde waarom hij hier was, dat hij een kogel had gekregen die misschien wel voor haar was bedoeld, zag hij er sterker uit dan ooit. Ze haalde haar handen door zijn haar en kustte zijn voorhoofd.

Ze nam toen zijn hand in die van haar en ging op de rand van het bed zitten. Hoewel ze het nooit aan iemand zou vertellen, had ze hem verschillende keren gesproken in de hoop dat hij haar kon horen. Ze deed het nu ook. Ook al voelde ze zich er in het begin een beetje dom over, zoals gewoonlijk, maar ze werd het wel gewoon.

“Dus het volgende,” vertelde ze hem. “Ik ben al bijna drie dagen niet uit het ziekenhuis geweest. Ik moet nodig eens douchen. Ik wil graag eens fatsoenlijk eten en een goede kop koffie drinken. Ik ga eens even weg, oké?”

Ze kneepte in zijn hand en haar hart brak een beetje toen ze beseftte dat ze naïef wachtte tot hij terug zou knijpen. Ze wierp hem een smekende blik toe, zuchtte en pakte toen haar telefoon. Voordat ze de kamer uitstapte, keek ze op naar de tv. Ze greep de afstandsbediening om hem uit te zetten en werd begroet met een gezicht dat ze de afgelopen twee weken zo hard had geprobeerd uit haar hoofd te zetten.

Howard Randall staaarde haar aan, zijn gevangenisfoto stond op de helft van het scherm, terwijl een serieus ogend nieuwsanker iets las van de autocue. Avery zette de televisie vol walging uit en liep snel de kamer uit, alsof Howard's beeld op het scherm een geest was geweest die nu naar haar reikte.

Het was een sombere ervaring om alleen terug te gaan naar haar appartement, nu Ramirez er pas was ingetrokken (en haar zou vragen om met hem te trouwen, gezien de ring die in zijn zak was ontdekt nadat hij was neergeschoten). Toen ze er binnenliep, keek ze afwezig rond. De plaats voelde dood aan. Het voelde alsof er in eeuwen niemand had gewoond, een plek die wachtte om te worden leeggehaald, opnieuw geschilderd en verhuurd aan iemand anders.

Ze dacht erover Rose te bellen. Ze zouden kunnen weggaan en een pizza eten. Maar ze wist dat Rose zou willen praten over wat er aan de hand was en Avery was daar nog niet klaar voor. Meestal verwerkte ze dingen vrij snel, maar dit was anders. Ramirez die zo in levensgevaar was en Howard Randall die op de vlucht was... Het was allemaal te veel.

Hoewel de plek niet meer als thuis aanvoelde, verlangde ze er toch naar om zich uit te strekken op de bank. En haar bed riep haar naam.

Natuurlijk is dit nog steeds mijn thuis, dacht ze. Alleen omdat Ramirez het misschien niet haalt en hier bij jou komt, is het nog steeds jouw thuis. Wees niet zo verdomd dramatisch.

En daar was het, zo duidelijk als de dag. Ze was er tot nog toe in geslaagd haar gedachten te beschermen tegen die realiteit, maar nu het in een gedachtevorm was gedumpte, was het een beetje meer onthutsend dan ze had aangenomen.

Met gebogen schouders ging ze naar de badkamer. Ze kleedde zich uit, stapte in het bad, trok het gordijn dicht en draaide de warmwaterkraan volledig open. Ze bleef daar enkele minuten staan voordat ze begon met inzepen of de haren wassen tot het water haar spieren zou losmaken. Toen ze klaar was met zichzelf te wassen, draaide ze de douchekraan dicht, duwde de stop naar beneden en liet heet water in het bad lopen. Ze ging zitten terwijl het vol liep en ontspande.

Toen het water op de rand stond en bijna over de kant van het bad ging, draaide ze de kraan dicht met haar teen. Ze sloot haar ogen en weekte zich.

Het enige geluid in het appartement was het trage en ritmische drup drup uit de kraan in het water en haar eigen ademhaling.

En kort daarna een derde geluid: Avery die weent.

Ze had het grotendeels onder controle gehouden. Ze wilde die kant van zichzelf in het ziekenhuis niet laten zien en wilde ook niet dat Ramirez het zou horen, als hij haar wel kon horen. Ze was een paar keer de badkamer van zijn kamer binnengeslopen en had een beetje gehuild, maar ze had het nog nooit zo vrijuit laten gaan.

Ze huilde in het bad en, net als de gedachte die in haar hoofd tot bloei kwam dat Ramirez het uiteindelijk misschien niet zou halen, was het huilen ook een beetje onthutsender dan ze had verwacht.

Ze liet alles eruit en kwam pas uit het bad als het water lauw was en haar voeten en handen begonnen te rimpelen. Toen ze eindelijk uit het bad klom, opnieuw rook naar een normaal mens en in wat stoom was geweekt, voelde ze zich veel beter.

Nadat ze zich had aangekleed, nam ze zelfs de tijd om een beetje make-up op te doen en liet haar haar er op zijn minst enigszins presentabel uitzien. Daarna ging ze de keuken in, schonk zichzelf een kom graan in als een soort van late lunch en controleerde haar telefoon, die ze op het aanrecht had laten liggen.

Blijkbaar was ze behoorlijk populair geweest terwijl ze in de badkamer was.

Ze had drie voicemail's en acht berichten. Ze waren allemaal afkomstig van nummers die ze kende. Twee waren vaste lijnen van het politiebureau. De anderen waren van Finley en O'Malley. Een van de berichten was van Connelly. Het was het laatste dat was binnen gekomen, zeven minuten geleden en hij was niet vaag over zijn doel. De tekst luidde: Avery, je kunt je telefoon verdomme het beste beantwoorden als je je baan wilt behouden!

Ze wist dat het bluff was, maar het feit dat van alle mensen Connelly haar een bericht had gestuurd, betekende dat er iets aan de hand was. Connelly stuurde zelden berichten. Er moest iets groots aan de hand zijn.

Ze nam niet de moeite om de gesproken berichten te controleren. In plaats daarvan belde ze O'Malley. Ze wilde niet met Finley praten omdat hij steeds op kousenvoeten met ongemakkelijke dingen rondliep. En ze wilde Connelly in geen geval spreken als hij in een ellendige bui was.

O'Malley antwoordde bij de tweede toon. "Avery? Jezus... Waar ben jij in godsnaam geweest?"

"In het bad."

"Ben je in je appartement?"

"Ja. Is dat een probleem? Ik zag dat Connelly een bericht stuurde. Hij stuurde een bericht. Wat is er mis?"

"Kijk... We hebben hier misschien iets behoorlijk groots en als je er klaar voor bent, willen we graag dat je terug komt. Eigenlijk... Zelfs als je er niet klaar voor bent, wil Connelly je hier hebben."

"Waarom?" vroeg ze geïntrigeerd. "Wat is er?"

"Kom... Kom gewoon hierheen, ja?"

Ze zuchtte en besefte dat de gedachte om weer aan het werk te gaan haar echt aansprak. Misschien zou het haar wat energie geven. Misschien zou het haar uit deze zielige troep halen waar ze de afgelopen twee weken in zat.

"Wat is er zo verdomd belangrijk?" vroeg ze.

“We hebben een moord,” zei O’Malley. “En we zijn er vrij zeker van dat het Howard Randall was.”

HOOFDSTUK TWEE

Avery's angst kwam op toen ze het politiebureau bereikte. Er stonden overal nieuwsbusjes, compleet met rommelige nieuwsankers op zoek naar de beste plaats. Er was zoveel commotie op de parkeerplaats en op het terrein dat er geüniformeerde agenten bij de voordeuren stonden om hen op afstand te houden. Avery reed rond naar de andere ingang, weg van de straat en zag dat ook daar een paar busjes geparkeerd stonden.

Ze zag Finley tussen enkele agenten die aan de achterkant van het gebouw de vrede bewaarden. Toen hij haar auto zag, stapte hij uit de menigte en zwaaide naar haar en deed teken om naar hem te komen. Blijkbaar had Connelly hem naar buiten gestuurd om als een soort bewaker ervoor te zorgen dat ze door de hectische menigte naar binnen kon komen.

Ze parkeerde haar auto en liep zo snel ze kon naar de achteringang. Finley kwam meteen naast haar staan. Vanwege haar geschiedenis als advocaat en de spraakmakende zaken die ze als rechercheur had gedaan, wist Avery dat sommige lokale nieuwsploegen haar gezicht zouden herkennen. Gelukkig, dankzij Finley, heeft niemand haar goed kunnen zien totdat ze door de achterdeur werd binnengebracht.

“Wat is er verdomme aan de hand? Hebben we Randall?” vroeg Avery.

“Ik zal je vertellen wat er is gebeurd,” zei Finley. “Maar Connelly zei dat ik helemaal niets mocht zeggen. Hij wil de eerste zijn die met je praat.”

“Oké, denk ik.”

“Hoe gaat het, Avery?” vroeg Finley terwijl ze snel naar de vergaderruimte aan de achterkant van het A1-hoofdkwartier liepen. “Ik bedoel, na alles wat er met Ramirez is gebeurd?”

Ze schudde hem zo goed mogelijk van zich af. “Ik ben oké. Ik moet verder.”

Finley voelde de hint en liet het onderwerp vallen. Ze liepen in stilte de rest van de weg naar de vergaderzaal.

Ze verwachtte dat de vergaderzaal net zo vol zou zijn als de parkeerplaats. Ze had gedacht dat voor Howard Randall elke beschikbare agent in de vergaderzaal aanwezig zou zijn. Toen ze in plaats daarvan met Finley naar binnen stapte, zag ze alleen Connelly en O'Malley aan de vergadertafel zitten. De twee mannen die al in de zaal waren, gaven haar uitdrukkingen die elkaar op de een of andere manier tegenspraken. O'Malley's blik was er een van pure zorgen, terwijl Connelly's uitdrukking leek te zeggen Wat moet ik nu verdomme met jullie doen?

Toen ze ging zitten, voelde ze zich bijna een kind dat naar het kantoor van de directeur was geroepen.

“Bedankt om zo snel te komen,” zei Connelly. “Ik weet dat je veel hebt meegemaakt. En geloof me... Ik wilde je hier alleen maar omdat ik dacht dat je betrokken wilde zijn bij wat er aan de hand is.”

“Heeft Howard echt iemand vermoord?” vroeg ze. “Hoe weet je dat? Heb je hem opgepakt?”

De drie mannen keken ongemakkelijk rond de tafel. “Nee, niet precies,” zei Finley.

“Het gebeurde gisteravond,” zei Connelly.

Avery zuchtte. Ze had eigenlijk verwacht zoiets op het nieuws of via een bericht van het bureau te horen. Maar toch... De man die ze had leren kennen vanaf de andere kant van een tafel in de gevangenis als ze zijn advies en raad zocht, leek niet meer in staat iemand te vermoorden. Het was vreemd... Ze kende hem goed uit haar verleden als advocaat en wist dat hij in staat was iemand te vermoorden. Hij had het talloze keren gedaan; er waren elf moorden aan zijn dossier gekoppeld toen hij naar de gevangenis ging en er werd gespeculeerd dat er nog veel meer aan hem konden worden toegeschreven als er iets meer bewijs was geweest. Maar toch was er iets in het nieuws dat haar schokte ondanks dat het volkomen normaal klonk.

“We weten zeker dat hij het is?” vroeg ze.

Connelly werd meteen ongemakkelijk. Hij slaakte een zucht en stond op uit zijn stoel en begon te ijsberen.

“We hebben geen harde bewijzen. Maar het was een universiteitsmeisje en de moord was gruwelijk genoeg om ons te laten denken dat het Randall was.”

“Is er al een dossier opgemaakt?” vroeg ze.

“Het wordt nu in elkaar gestoken en...”

“Mag ik het zien?”

Opnieuw deelden Connelly en O'Malley een onzekere blik. “Je hoeft hier niet te diep op in gaan,” zei Connelly. “We hebben je gebeld omdat je deze gek beter kent dan wie dan ook. Het was niet de bedoeling dat je deze zaak op je zou nemen. Je moet nu al te veel doorstaan.”

“Ik waardeer het medeleven. Zijn er foto's van een plaats delict die ik kan zien?”

“Ja,” zei O'Malley. “Maar ze zijn behoorlijk gruwelijk.”

Avery zei niets. Ze was al een beetje nijdig dat ze haar zo dringend hadden opgeroepen maar haar met fluwelen handschoenen behandelden.

“Finley, kun je in mijn kantoor het materiaal dat we hebben gaan halen?” vroeg Connelly.

Finley stond op, zo gehoorzaam als altijd. Avery zag hem gaan en realiseerde zich dat de twee weken die ze in onzekere rouw had doorgebracht veel langer leken dan slechts twee weken. Ze hield van haar werk en ze had het hier echt gemist. Alleen al het feit dat ze in de buurt van een goed team was, was al een stimulans voor haar stemming, al was het maar om O'Malley en Connelly te helpen.

“Hoe gaat het met Ramirez?” vroeg Connelly. “Het laatste wat ze me erover zeiden was twee dagen geleden en dat was nog steeds hetzelfde.”

“Nog steeds hetzelfde,” zei ze met een vermoeide glimlach. “Geen slecht nieuws, geen goed nieuws.”

Ze vertelde bijna over de ring die de verpleegsters in zijn zak hadden gevonden, de verlovingsring die Ramirez haar had willen geven. Misschien zou dat hen helpen te begrijpen waarom ze zo dicht bij de rechercheur stond en ervoor had gekozen de hele tijd aan zijn zijde te blijven.

Voordat het gesprek verder kon gaan, kwam Finley terug in de kamer met een dossiermap die niet veel bevatte. Hij legde het voor haar neer en Connelly knikte ter goedkeuring.

Avery opende de map met foto's en bekeek ze. Er waren er in totaal zeven en O'Malley had niet overdreven. De foto's waren behoorlijk alarmerend.

Er was overal bloed. Het meisje was in een steeg gesleurd en tot haar ondergoed uitgekleeft. Haar rechterarm leek gebroken te zijn. Ze had blonde haren, hoewel het meeste ervan met bloed was bedekt. Avery zocht naar schotwonden of steekwonden maar zag er geen. Het was pas toen ze de vijfde foto bekeek met een close-up van het gezicht van het meisje die de methode van de moord onthulde.

“Nagels?” vroeg ze.

“Ja,” zei O'Malley, “En voor zover we kunnen zien, werden ze met zoveel precisie en kracht gebruikt dat het een van die pneumatische spijkerpistolen moet zijn geweest. De forensische dienst werkt eraan, dus we kunnen alleen maar het verloop van dit alles speculeren. We denken dat het eerste schot haar net achter het linkeroor trof. Het moet van op een afstand zijn geschoten omdat het niet helemaal doorboorde. Het heeft de schedel doorboord, maar dat is alles wat we nu weten.”

“En als dat niet de spijker is waardoor ze stierf,” zei Connelly, “was het zeker degene die in een hoek onder haar kaak binnenkwam. Hij scheurde door de onderkant van haar mond, ging schuin door de bovenkant van haar mond en scheurde door haar neus naar haar hersenen.”

Het betrokken geweld doet klinken als Howard Randall, dacht Avery. Dat valt niet te ontkennen.

Toch waren er andere dingen op de foto die niet overeenkwamen met wat ze wist over Howard Randall. Ze bestudeerde de beelden en ontdekte dat ondanks alle zaken die ze had gezien, deze foto's tot de meest bloedigere en verontrustende behoorden.

“Dus wat moeten jullie precies van mij weten?”

“Zoals ik al zei... Jij kent deze kerel behoorlijk goed. Op basis van wat je weet, wil ik weten waar hij zou kunnen zijn. Ik denk dat het duidelijk is dat hij hier in de stad verblijft op basis van deze moord.”

“Is het niet gevaarlijk om gewoon ervan uit te gaan dat dit het werk van Howard Randall is?”

“Twee weken nadat hij uit de gevangenis is ontsnapt?” vroeg Connelly. “Nee. Ik zou zeggen dat het vrij goed overeenkomt en dat het duidelijk het werk van Howard Randall is. Moet je de foto's van zijn vorige moorden nog eens bekijken?”

“Nee,” zei Avery met een beetje venijn. “Het is oké.”

“Dus wat kun je ons vertellen? We hebben nu twee weken gezocht en we hebben nog niets.”

“Ik dacht dat je zei dat je me hier nog niet op wilde hebben.”

“Ik heb je advies en hulp nodig,” zei Connelly.

Er was iets hieraan dat haar bijna beledigend overkwam, maar ze zag het nut niet in om hem tegen te spreken. Bovendien zou ze zich zo op iets anders kunnen concentreren dan op de toestand van Ramirez.

“Elke keer als ik met hem sprak, gaf hij me nooit zomaar een duidelijk antwoord. Het was altijd een soort raadsel. Hij deed het om met me te rotzooien, me te laten werken voor het antwoord. Hij deed het ook gewoon om plezier van zijn kant te hebben. Ik denk eerlijk gezegd dat hij me als een soort bekende zag. Niet echt een vriend. Maar iemand met wie hij op intellectueel niveau heen en weer kon praten.”

“En hij heeft je nooit kwalijk genomen voor dat drama toen je nog advocate was?”

“Wat zou hij me kwalijk nemen?” vroeg ze. “Ik heb hem vrij gekregen... Een vrij man. Je moet weten dat hij zichzelf nadien heeft aangegeven. Hij vermoordde opnieuw iemand alleen om te laten zien hoe incompetent ik was.”

“Maar die bezoeken die je hem in de gevangenis hebt gebracht... Was hij daar blij mee?”

“Ja. En eerlijk gezegd heb ik het nooit begrepen. Ik denk dat het met respect te maken had. En hoe stom het ook klinkt, ik denk dat er een deel van hem is dat altijd spijt had van die laatste moord, dat hij me voor schut heeft gezet.

“En heeft hij daar ooit over gepraat tijdens een van je bezoeken?” vroeg O'Malley.

“Nee. Hij voelde zich daar op zijn gemak. Niemand belazerde hem. Iedereen had zo'n raar soort respect voor hem. Angst misschien. Hij was daar als het ware een koning.”

“Waarom zou hij dan ontsnappen?” vroeg Connelly.

Avery wist waar hij naartoe wilde, wat hij haar probeerde te laten zeggen. En in feite was het logisch. Howard zou alleen ontsnappen als hij buiten de gevangenis iets te doen had. Een paar onafgemaakte zaken. Of misschien verveelde hij zich gewoon.

“Hij is een slimme man,” zei Avery. “Erg slim. Misschien wilde hij gewoon opnieuw worden uitgedaagd.”

“Of opnieuw vermoorden,” zei Connelly en wees vol walging naar de foto's.

“Zou kunnen,” gaf ze toe. Ze keek vervolgens naar de foto's. “Wanneer werd ze gevonden?”

“Drie uur geleden.”

“Is haar lichaam nog daar?”

“Ja, we zijn net terug van de plaats delict. De lijkschouwer zal er in ongeveer een kwartier zijn. Het forensische team blijft ter plaatse bij het lichaam tot ze aankomen.”

“Bel ze en zeg dat ze moeten wachten. En dat ze het lichaam niet aanraken. Ik wil de plaats delict zien.”

“Ik zei dat dit je zaak niet is,” zei Connelly.

“Dat zei je wel. Maar als je wilt dat ik je vertel wat voor denkwijze Howard Randall heeft als hij deze moord heeft gepleegd, dan zal dat niet lukken door naar foto's te kijken. En het klinkt misschien eigenwijs, maar je weet dat ik de beste rechercheur ben die je hebt.”

Connelly vloekte zachtjes. Zonder iets anders te zeggen, keerde hij zich van haar af en haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn. Hij duwde een nummer in en kreeg enkele seconden later iemand aan de andere kant.

“Ik ben het, Connelly,” zei hij. “Kijk. Het lijkt nog niet verwijderen. Avery Black is onderweg.”

HOOFDSTUK DRIE

Vreemd genoeg droeg Connelly Finley op om met haar naar de plaats delict te gaan. Finley praatte onderweg niet veel maar keek in plaats daarvan nadenkend uit het raam. Ze wist dat Finley nooit echt diep tot in de wortels van spraakmakende zaken doordrong. Als dit zijn eerste zaak was, had ze medelijden met hem.

Ik neem aan dat ze zich voorbereiden op het ergste. Iemand moet Ramirez vervangen als hij het niet haalt. Finley is net zo goed als iedereen. Beter misschien.

Toen ze op de plaats delict aankwamen, was het duidelijk dat de forensische onderzoekers en die van de technische recherche klaar waren met hun taken. Ze liepen rond, de meeste van hen voorbij de tape van de plaats delict die rond de ingang van de steeg liep. Een van hen had koffie in zijn hand, waardoor Avery besepte dat het ochtend was. Ze keek op haar horloge en zag dat het 8.45 uur was.

God, dacht ze. Ik ben de afgelopen dagen serieus de tijd verloren. Ik had gezworen dat het minstens negen uur was toen ik bij mijn appartement aankwam.

Door deze gedachte voelde ze zich ineens moe. Maar ze zette het van zich af toen zij en Finley de bijeengekomen onderzoekers naderden. Ze zwaaide afwezig met haar insigne terwijl Finley beleefd naar haar toe knikte.

“Weet je zeker dat je hier klaar voor bent?” vroeg hij.

Ze knikte alleen maar toen ze de steeg binnen gingen en dook onder de tape van de plaats delict. Ze liepen een paar meter door de steeg en gingen vervolgens linksaf waar de steeg uitmondde in een klein gebied vol stof, puin en graffiti. In de hoek stonden een paar oude, verwaarloosde vuilnisbakken. Niet ver weg van hen was de vrouw die Avery op de foto's van de plaats delict had gezien. Die beelden hadden haar niet volledig voorbereid om het in het echt te zien. Het bloed was bijvoorbeeld op de een of andere manier nu veel erger. Zonder de glanzende afwerking van de foto's was het gedempt en zag het er echt dodelijk uit. De verrassende aard van de moord bracht haar snel terug naar de realiteit en trok haar gedachten bijna volledig weg uit de ziekenhuiskamer van Ramirez.

Ze stapte zo dicht als ze kon zonder in het bloed te lopen en liet haar gedachten zijn gang gaan.

De beha en het ondergoed zijn helemaal niet verleidelijk of provocerend, dacht ze. Dit was geen meisje dat op zoek was naar een leuke tijd. Als het ondergoed er zo uitziet, is de kans groot dat haar outfit ook niet erg onthullend was.

Ze ging langzaam rond het lichaam. Haar geest nam meer kleine details in zich op. Ze zag de prikwond waar de nagel door de onderkant van haar kaak was binnengedrongen. Maar toen zag ze ook verschillende andere wonden, allemaal precies hetzelfde, allemaal toegebracht met een spijkerpistool. Een tussen haar ogen. Een net boven haar linkeroor. Een in elke knie, een in de basis van de borst, een door de kaak en een aan de achterkant van het hoofd. De stroom van het bloed en de korte beschrijving die Connelly van haar had gegeven, suggereerden dat er gelijkaardige wonden aan de achterkant van haar lichaam waren. Het meisje was als een lappenpop tegen de verre bakstenen muur vastgenageld.

Het was brutaal, buitensporig en gewelddadig.

De kers op de taart was het feit dat haar linkerhand ontbrak. De stomp bloedde nog steeds en suggereerde dat de hand niet meer dan zes uur geleden was afgesneden.

Ze riep over haar schouder naar het groepje onderzoekers. “Eventuele voorlopige tekenen van verkrachting?”

“Niets zichtbaar,” riep een van hen terug. “Ik weet het niet zeker tot we haar hier weghalen.”

Ze hoorde de beet in zijn commentaar maar negeerde het. Ze cirkelde langzaam om de vrouw heen. Finley keek haar vanaf een veilige afstand aan, alsof hij liever ergens anders op de wereld wilde zijn. Ze bestudeerde het lichaam, de aard ervan. Dit was gedaan door iemand die iets moest bewijzen. Zoveel was duidelijk.

Daarom willen ze meteen op Howard springen, dacht ze. Hij is net ontsnapt, werd vastgezet voor zijn misdaden en wil nu bewijzen dat hij nog steeds gevaarlijk is, zowel voor zichzelf als voor de politie.

Maar dat voelde niet goed. Howard was gestoord, maar dit was bijna barbaars. Het was niet zijn niveau.

Howard heeft geen probleem met moorden en doet het op manieren die de aandacht van de media trekken. Hij verspreidde tenslotte de lichaamsdelen van zijn slachtoffers rond Harvard. Maar niet als dit. Dit gaat verder dan obscene zijn. De moorden van Howard waren gewelddadig, maar er was ook iets schoon aan... Er was bewijs dat suggereerde dat hij ze eerst wurgde en pas daarna kwam het snijden. Maar zelfs in de afgehakte lichaamsdelen snijden, deed hij met iets dat op precisie leek.

Toen ze eindelijk weg stapte en alle details in haar hoofd vastlegde, stapte Finley naar voren. “Wat denk je?” vroeg hij.

“Ik heb een gedachte,” zei ze. “Maar Connelly zal het zeker niet leuk vinden.”

“Wat dan?”

“Howard Randall heeft hier niets mee te maken.”

“Onzin. Hoe zit het met de hand? Wedden dat die ergens op de campus van Harvard ligt verborgen?”

Avery maakte alleen een mmm-geluid. Hij maakte een eerlijke veronderstelling, maar ze geloofde het nog steeds niet.

Ze begonnen terug te gaan naar de auto, maar voordat ze zelfs de tape van de plaats delict konden bereiken, zag ze een auto op de stoep langs de straat tot stilstand komen. Ze herkende de auto niet, maar ze herkende het gezicht. Het was de burgemeester.

Wat doet die idioot hier? vroeg ze zich af. En waarom ziet hij er zo nijdig uit?

Hij stormde in de richting van de onderzoekers die nog ter plaatse waren en die allemaal voor hem uit de weg gingen. Avery dook onder de tape van de plaats delict om naar hem toe te gaan. Ze dacht hem de weg af te snijden voordat hij zijn neus kon steken in de bloederige puinhoop die hem achter haar te wachten stond.

Het gezicht van burgemeester Greenwald was rood van pure woede. Ze verwachtte zelfs dat er schuim uit zijn mond ging komen.

“Avery Black,” spuugde hij, “wat doe jij verdorie hier?”

“Wel, mijnheer,” zei ze, niet helemaal zeker welk slim antwoord ze moest geven.

Het bleek echter niet uit te maken. Een andere auto kwam langs het trottoir tot stilstand en raakte bijna de achterkant van de burgemeester. Deze auto herkende Avery wel. Hij was nauwelijks tot stilstand gekomen voordat Connelly uit de passagierskant stapte. O'Malley zette de motor uit en stapte ook uit, waarna hij Connelly zo snel mogelijk wilde inhalen.

“Burgemeester Greenwald,” zei Connelly. “Dit is niet wat je denkt.”

“Wat heb je me vanmorgen verteld?” zei Greenwald. “Je vertelde me dat alles erop wees dat deze moord het werk van Howard Randall was. Je verzekerde me dat je de zaak met zorg zou behandelen en dat de plaats delict aanwijzingen zou kunnen geven over waar die klootzak zich verstopt. Niet waar?”

“Ja meneer, dat klopt,” zei Connelly.

“En je zegt me dat door Avery Black op de zaak te zetten je de kwestie aanpakt? De rechercheur waarvan de media weet dat ze hem af en toe onder vier ogen ontmoet?”

“Meneer, ik verzeker u, ze is staat niet op de zaak. Ik riep haar alleen op als raadgever. Ze kent Howard Randall immers beter dan wie dan ook.”

“Dat kan me niet schelen. Als de media dit ruikt... Als ze nog maar denken dat rechercheur Black deze zaak heeft, moet ik zoveel stront scheppen dat ik jullie loonstrookjes zal gebruiken om de schoppen te kopen.”

“Ja, ik begrijp het, meneer. Maar de...”

“Deze stad is al doodsbang voor Randall,” ging de burgemeester verder. Hij was echt woedend nu. “Je weet net zo goed als ik dat er minstens dertig telefoontjes per dag binnenkomen met bezorgde mensen die denken dat ze hem gezien hebben. Als ze lucht krijgen van deze moord - en laten we eerlijk zijn, dat is gewoon een kwestie van tijd - ze zullen weten dat hij het was. En als die verdomde Avery Black op de zaak staat of waar dan ook in de buurt van de zaak...”

“Dan maakt het niet uit,” zei Avery, die genoeg had gehoord.

“Wat zei je?” schreeuwde burgemeester Greenwald praktisch.

“Ik zei dat het niet uitmaakte. Howard Randall heeft dit niet gedaan.”

“Avery...” zei O’Malley.

Ondertussen keken Connelly en burgemeester Greenwald haar aan alsof ze een derde arm had gekregen.

“Ben je nu serieus?” vroeg Greenwald.

En voordat ze kon antwoorden, nam Connelly het woord. Wat een verrassing was. “Black... Je weet dat dit het werk van Howard Randall is. Waarom zou je in godsnaam anders denken?”

“Haal er gewoon de dossiers bij, mijnheer,” zei ze. Ze keek toen naar Greenwald en voegde eraan toe: “U ook. Controleer de dossiers van Howard Randall. Zoek een van zijn moorden waar hij zoiets deed, zoiets overdreven en bloederig. Amputatie is één ding. Maar dit grenst aan misbruik. Howard wurgde eerst de meeste van zijn slachtoffers. Wat ik bij deze laatste moord zie is ver van zoiets.”

“Howard Randall sloeg het hoofd van een vrouw in met een verdomde baksteen,” zei Greenwald. “Ik zou zeggen dat dat behoorlijk bloederig en wreed is.”

“Dat is ook zo. Die vrouw werd echter twee keer geslagen en het rapport toont aan dat het de tweede slag was die haar doodde, niet de eerste. Howard Randall doet dit niet voor de spanning, het geweld of misbruik. Er was trouwens een minimale hoeveelheid bloed bij het verspreiden van de lichaamsdelen. Het was bijna alsof hij, ondanks zijn acties, wegliep van bloed. Maar deze moord hier... Het is erover. Het is ongegrond. En hoewel Howard Randall een monster en absoluut een moordenaar is, is hij niet ongegrond.”

Ze zag een verandering in Connelly’s uitdrukking. Hij dacht er tenminste over na en nam haar voorbeelden met een korreltje zout. Burgemeester Greenwald daarentegen deed dat niet.

“Nee. Dit is het werk van Howard Randall en het is belachelijk anders te denken. Wat mij betreft, legt deze moord vuur op de hele A1-divisie... Verdorie, op elke agent in deze hele stad! Ik wil Howard Randall in de handboeien of er zullen koppen rollen. En ik wil Black onmiddellijk van deze zaak af. Zij moet hier niet bij betrokken worden in welke hoedanigheid dan ook!”

Daarop stormde Greenwald terug naar zijn auto. Avery had in het verleden te lijden gehad onder ontmoetingen met hem en begon te denken dat hij overal stormde. Ze had hem nog nooit gewoon zien lopen.

“Je bent weer een half uur aan het werk,” zei O’Malley, “en je hebt de burgemeester al kwaad gemaakt.”

“Ik ben niet aan het werk,” merkte ze op. “Hoe kwam hij er eigenlijk achter dat ik hier was?”

“Geen idee,” zei Connelly. “Ik vermoed dat iemand van de reporters je het terrein heeft zien verlaten en hem heeft getipt. We probeerden hier eerder te komen dan hij, maar het is duidelijk mislukt.” Hij zuchtte, haalde diep adem en voegde eraan toe: “Hoe zeker ben je dat dit Randall niet was? Absoluut?”

“Natuurlijk ben ik niet absoluut zeker. Maar dit past niet bij zijn andere moorden. Deze voelt anders. Ziet er anders uit.”

“Denk je dat het een imitator kan zijn?” vroeg Connelly.

“Dat zou kunnen, denk ik. Maar waarom? En als dat zo is, doet hij het slecht.”

“Of misschien een fanatieke klootzak die van moordcultuur houdt?” vroeg Connelly. “Een van die mislukkelingen die het werk van seriemoordenaars volgt, een stijve kreeg toen Randall ontsnapte en eindelijk de moed kreeg om voor de eerste keer te vermoorden.”

“Lijkt me wat vergezocht.”

“Maar dat is het niet om een recent ontsnapte Howard Randall aan te wijzen voor een moord zo dicht bij de stijl van zijn vorige werk.”

“Meneer, je wilde mijn mening en ik heb die gegeven.”

“Nou,” zei Connelly, “je hebt Greenwald gehoord. Ik kan je hier niet bij laten helpen. Ik waardeer het dat je vanmorgen gekomen bent toen ik het vroeg, maar... Ik denk dat het een vergissing was.”

“Ik denk het ook,” zei ze en haatte het hoe gemakkelijk Connelly door de druk van de burgemeester bezweek. Hij had het altijd gedaan en het was een van de enige redenen waarom ze het altijd moeilijk had gevonden om haar inspecteur te respecteren.

“Sorry,” zei O’Malley toen ze teruggingen naar de auto. Finley liep achter hen aan, na de hele confrontatie met passief ongemak te hebben gevolgd. “Maar misschien heeft hij gelijk. Zelfs als de burgemeester hier niet zo vastberaden over was, denk je echt dat dit het soort zaak is waar je je nu mee zou moeten bemoeien? Het is iets meer dan twee weken geleden sinds je laatste grote zaak... Waar je bijna stierf, zou ik kunnen toevoegen. En twee weken sinds Ramirez...”

“Hij heeft gelijk,” zei Connelly. “Neem wat meer tijd vrij. Nog een paar weken. Gaat dat lukken?”

“Het zal zo zijn dan,” zei ze, op weg naar de auto met Finley. “Veel succes met deze moordenaar. Jullie zullen hem vinden, ik ben er zeker van.”

“Black,” zei Connelly. “Neem het niet persoonlijk op.”

Ze reageerde niet. Ze stapte in de auto en startte en gaf Finley slechts enkele luttele seconden de tijd om in te stappen voordat ze van de stoep en een lijk wegreed waarvan ze bijna zeker was, dat het niet het werk was van de onlangs ontsnapte Howard Randall.

HOOFDSTUK VIER

Avery was te overstuur en vol adrenaline om terug te gaan naar het ziekenhuis. In plaats daarvan ging ze terug naar haar appartement, nadat ze Finley terug had gebracht en in haar eigen auto was gesprongen. Er stonden verschillende dozen achter in haar kast en ze voelde plotseling de behoefte om ze eruit te trekken en erin te kijken. Meer dan dat, met haar geest een beetje actiever en de echte wereld op haar hielen, realiseerde ze zich dat er iemand was die ze moest bellen.

Toen ze Rose belde, jubelde haar dochter over de uitnodiging om later te komen eten met een glas wijn. Ze negeerde het feit dat Rose nog steeds zestien maanden te jong was voor de wettelijke leeftijd om alcohol te drinken.

Toen ze net voor tien uur in haar appartement aankwam, zette ze een pot koffie op en maakte ze twee broodjes. Hoewel het de gewone ham, kaas en mayo op wit brood was, was het lichtjaren beter dan het eten van de ziekenhuiscafetaria dat ze de laatste tijd zo veel at. Ze at de broodjes bijna afwezig op terwijl ze haar slaapkamer binnenging, de kast opende en de dozen eruit trok die ze ver naar achteren had geduwd.

Er waren twee dozen, een gevuld met verschillende dossiers uit haar korte carrière als redelijk succesvolle advocate. Ze kwam in de verleiding om daar doorheen te vissen, want ze had eigenlijk een paar mensen in moordzaken vertegenwoordigd. Maar in plaats daarvan ging ze naar de doos waarvan ze wist dat ze enig inzicht zou geven in wat ze vanmorgen had gezien.

Deze tweede doos was gevuld met de dossiers uit de zaak van Howard Randall. De zaak had iets meer dan drie jaar geleden plaatsgevonden, maar het leek alsof het in een ander leven was geweest. Misschien was het daarom dat ze het zo gemakkelijk en bijna conventioneel vond om advies en wijsheid van hem te vragen. Misschien was ze erin geslaagd om ver genoeg afstand te doen van de zaak en wat het haar carrière als advocate had gedaan.

De stapel dossiers vertelde een verhaal dat ze van binnen en van buiten kende, maar haar vingers op de pagina's en foto's leggen was alsof ze door het zand van de tijd speurde en door de korrels gluurde om een les te leren die ze misschien eerder had gemist. Ze vertelden het verhaal van Howard Randall, die als jongen door zijn gewelddadige moeder in elkaar werd geslagen. Het was diezelfde jongen die in de douchekabine op de middelbare school werd mishandeld door een leraar gymnastiek, een jongen die opgroeide als een man die niet alleen de woede zou uiten die in hem door de jaren heen was opgebouwd en geëvolueerd, maar het ook zou gebruiken om een briljante geest te vormen en te definiëren dat hij nooit op school had uitgeprobeerd. Nee, hij had zijn genialiteit voor de universiteit bewaard, beginnend in de gemeenschapsschool om hoge cijfers te halen en vervolgens indruk te maken op het toelatingsexamen van Harvard. Hij liep er school, studeerde er af en gaf er uiteindelijk les.

Maar zijn genialiteit was daar niet gestopt. Het was doorgedaan en had zich op wrede manieren getoond de eerste keer dat zijn hand een mes had vastgepakt. Het was een mes dat zijn eerste slachtoffer had gemaakt.

Avery kwam bij de foto's van de plaats delict van zijn eerste slachtoffer, een twintigjarige serveerster. Een vrouwelijke studente, net als al zijn slachtoffers. Er was een diepe snee in haar keel geweest, van oor tot oor. Niets meer. Ze was leeggebloed in de kleine keuken van de broodjeszaak die ze destijds had gesloten.

Een enkele snee, dacht Avery terwijl ze naar de foto keek. Een verrassend schone snee. Geen tekenen van seksueel misbruik. Binnen, snijden en buiten.

Ze kwam bij de tweede foto en keek ernaar. En dan de derde en de vierde. In elk van hen trok ze dezelfde conclusie en registreerde ze het in haar gedachte als een statistiek voor een of andere gestoorde sport.

Tweede slachtoffer. Achttienjarige eerstejaarsstudente. Eén snee in de zijkant, het leek per ongeluk. Nog een, niet zozeer een snee maar een prikwond met het mes dat rechtstreeks in haar hart ging.

Derde slachtoffer. Negentienjarige Engelse, bijbaantje als stripper. Dood aangetroffen in haar auto, een enkele schotwond aan de achterkant van het hoofd. Later bleek dat hij haar vijfhonderd dollar had aangeboden voor orale seks, ze had hem uitgenodigd op de achterbank van haar auto en hij schoot haar neer. Er zijn nooit tekenen gevonden dat haar diensten werden verleend en in zijn getuigenis bevestigde Howard dat hij haar had vermoord voordat de handeling werd uitgevoerd.

Vierde slachtoffer. Achttien jaar oud. Met een steen op het hoofd geslagen. Tweemaal. De eerste klap was te laag geweest, had haar niet gedood. De tweede verbrijzelde haar schedel en raakte haar hersenen.

Vijfde slachtoffer. Nog een snee in de keel, een diepe, gestage snee van oor tot oor.

Zesde slachtoffer. Gewurgd. Geen vingerafdrukken.

Enzovoort. Schone moorden. Alleen overvloedige hoeveelheden bloed gevonden op drie scènes en dat was een kwestie van de omstandigheid, geen theater.

Laten we dus stellen dat Connelly's voorgevoel en de mening van de burgemeester klopt. Als Howard opnieuw aan het vermoorden is, waarom zou hij zijn methoden veranderen? Niet om iets te bewijzen: iets moeten bewijzen is macho-onzin en niet zijn stijl. Dus waarom zou hij?

“Dat zou hij niet doen,” zei ze tegen de lege slaapkamer.

En hoewel ze niet naïef genoeg was om te denken dat zijn drie jaar gevangenisstraf Howard Randall een veranderde man had gemaakt die niet langer geïnteresseerd was in moorden, dacht ze wel dat hij veel te slim was om te beginnen waar hij was gestopt, in de stad die zichzelf op zijn kop zette om hem te vinden in de eerste plaats.

Als ze eerder twijfels had gehad, waren ze verdwenen toen ze door de dossiers keek.

Hij was het niet geweest. Niettemin... Iemand had het gedaan. En die klootzakken met hun vragen zoeken naar de verkeerde man.

Avery was zowel blij als een beetje bezorgd dat Rose niet aarzelde om voor haar neus weg te drinken. Ze aanvaardde dankbaar het glas witte wijn en verspilde geen tijd haar eerste slok te drinken. Avery had blijkbaar op een vreemde manier gekeken, want toen Rose het glas liet zakken, grijnsde ze en schudde haar hoofd.

“Niet mijn eerste glas,” zei ze. “Sorry dat ik je dromen van een ongerept en heilig klein meisje heb verpest.”

“Wijn zal me dat nooit aandoen,” zei Avery met een glimlach. “Sommige van je vroegere vriendjes echter...”

“O, mooie veeg uit de pan, mam.”

Ze hadden net een eenvoudig diner van kip Alfredo en een Griekse salade gegeten, die ze samen hadden gemaakt. Er speelde zachte muziek op de achtergrond, een vreselijke indiepop akoestisch gewauwel waar Rose tegenwoordig dol op was. Toch kon de muziek het moment niet verpesten. De stad was koud en donker buiten, de straatlantaarns schenen en het zachte geluid van verkeer op straat als witte ruis.

Dit was precies wat ik nodig had, dacht Avery. Waarom probeerde ik haar weer weg te duwen?

“Dus gaan we gewoon de hele nacht rond het onderwerp Ramirez dansen?” vroeg Rose.

Avery grijnsde. Het was vreemd om zijn naam uit de mond van Rose te horen komen... Vooral alleen zijn achternaam, alsof ze hem ook van het werk kende.

“Niet dansen,” zei Avery. “Ik wil gewoon niet dat deze avond verandert in een snotterfestijn waar jij ervoor moet zorgen dat je moeder niet instort.”

“In een situatie als deze is het prima om een beetje in te storten. Ik weet alleen niet of het het beste ter wereld is om in een ziekenhuiskamer te verblijven. Ik bedoel... Is het niet deprimerend?”

“Soms wel,” gaf Avery toe. “Maar ik denk dat ik graag zou hebben dat er constant iemand aan mijn bed zou zitten als ik voor mijn leven vocht.”

“Ja, ik denk dat hij hetzelfde voor jou zou doen. Ik bedoel, ik zou er ook zijn. Maar tegelijkertijd weet je dat hij je zou berispen als hij wist dat je het deed.”

“Waarschijnlijk.”

“Heb je...” Rose begon iets te vragen, maar stopte toen alsof ze er nog eens over nadacht om het te vragen.

“Het is in orde hoor,” zei Avery. “Je kunt me alles vragen.”

“Heb je al een voorgevoel? Zoals ... Vertellen je instincten je op de een of andere manier dat hij erdoor komt of niet?”

Het was een moeilijke vraag om te beantwoorden. Ze had geen sterk gevoel op de een of andere manier. En misschien was dat de reden waarom het haar zo erg trof. Er was geen zekerheid. Geen instinctieve duw die haar vertelde dat hij erdoor zou komen of niet.

“Nee, nog niet.”

“Nog een vraag,” zei Rose. “Hou je van hem?”

Het kwam zo onverwacht dat Avery heel even niet wist hoe te reageren. Het was een vraag die ze zichzelf in het verleden verschillende keren had gesteld, een vraag die de afgelopen twee weken een heel uitgesproken en duidelijk antwoord had gekregen.

“Ja, ik hou van hem.”

Rose leek hierdoor te stralen en verborg haar glimlach achter haar wijnglas.

“Denk je dat hij het weet?”

“Ik denk het wel. Maar het is niet iets dat we...”

Ze werd onderbroken door het geluid van brekend glas en een hard bonzend geluid. Het was zo plotseling en onverwacht dat het Avery ongeveer twee seconden kostte om op te staan en de situatie in zich op te nemen. Terwijl ze dat deed, slaakte Rose een kleine kreet. Ze was van de bank gesprongen en liep achteruit de keuken in.

Het raam tegen de verre muur links van de bank was verbrijzeld. Een koude luchtstoot kwam het appartement binnen. Het voorwerp dat werd gebruikt om het raam te breken, lag op de vloer en was niet direct logisch.

Er lag een oude versleten steen op de vloer, maar Avery zag dat alleen nadat ze de dode kat zag. Het beest leek een dunne, ondervoede zwerfkat te zijn. Ze was aan de baksteen vastgemaakt met een soort rubberen band, zoals het soort dat werd gebruikt om luifels of zonneschermen vast te binden. Ernaast schitterden gebroken glasscherven.

“Mama?” vroeg Rose.

“Het is oké,” zei Avery terwijl ze naar het kapotte raam rende. Haar appartement was op de tweede verdieping, dus hoewel het wat kracht moet hebben gekost, was het heel goed mogelijk geweest voor iemand om de worp te maken.

Ze zag niemand direct daaronder op de straat. Ze dacht erover om naar buiten te gaan, de trap af en naar buiten, maar wie de steen en kat gooide zou minstens een minuut voorsprong op haar hebben. En met de drukte van het verkeer in Boston en voetgangers op deze tijd van de avond (het was maar vijf over half tien zag ze terwijl ze haar horloge controleerde), was hij beslist al zo goed als verdwenen.

Ze stapte in de richting van de kat en zorgde ervoor niet op haar blote voeten op het glas te trappen.

Er zat een klein stukje papier tussen de onderkant van de kat en de zwarte rubberen band. Ze stak haar hand uit om het briefje te pakken en gruwelde een beetje toen ze het koude, stijve lichaam van de kat voelde.

“Mam, wat is dat verdorie?” vroeg Rose.

“Er is een briefje.”

“Wie zou zo iets doen?”

“Ik weet het niet,” antwoordde ze terwijl ze het briefje pakte en uitrolde. Het was geschreven op de helft van een afgescheurd papiertje van een blocnote. Het briefje was heel eenvoudig, maar deed toch een rilling door het lichaam van Avery gaan.

Ik ben VRIJ! En ik kan niet WACHTEN tot ik je weer zie!

Verdomme, dacht ze. Howard. Hij moet het zijn.

Het was de eerste gedachte in haar hoofd en ze merkte dat ze het meteen negeerde. Net als de brutaliteit van de moord met het spijkerpistool, leek deze onbezonnen uitspraak met dreigende toon en een dode kat gooien door het raam van een appartement, niet iets dat Howard Randall zou doen.

“Wat staat er?” vroeg Rose, die dichterbij kwam. Ze zag eruit alsof ze op het punt stond om te gaan huilen.

“Het is gewoon een domme dreiging.”

“Van wie?”

In plaats van Rose te beantwoorden, pakte ze haar mobiele telefoon van de bank en belde O'Malley.

Van wie? had Rose gevraagd.

En terwijl de telefoon in Avery's oor begon te bellen, leek er maar een plausibel antwoord te zijn, hoe erg ze er ook probeerde tegen te vechten.

Howard Randall.

HOOFDSTUK VIJF

Er gebeurde heel wat in de twaalf minuten dat het duurde voordat O'Malley verscheen. Om te beginnen was de patrouillewagen van de A1 niet het eerste voertuig dat arriveerde. Een nieuwsbusje stopte met gierende banden voor het appartementsgebouw van Avery. Vanuit haar gebroken raam, zag ze drie mensen uitstappen: een verslaggever, een cameraman en een technicus, die de kabel vanuit de achterkant van het busje afrolde.

“Verdorie,” zei Avery.

De cameraploeg was bijna opgesteld en klaar om te beginnen toen O'Malley stopte. Een andere auto kwam achter hem aan en reed bijna in op het nieuwsbusje. Ze was helemaal niet verrast om Finley eruit te zien komen. Connelly plaatste Finley blijkbaar om hogerop te komen, misschien zelfs om de positie van Ramirez in te vullen.

Ze keek boos naar het busje terwijl ze keek hoe Finley de verslaggever zijn gedacht zei. Er was wat kort gekibbel tussen hen voordat Finley en O'Malley uit het zicht liepen, naar de trap van het appartement van Avery.

Op het moment dat ze op de deur klopten, deed Avery open en gaf ze geen kans om iets te zeggen voordat ze haar zorgen en frustraties uitte.

“O'Malley, wel verdomme? Ik heb jou direct gebeld in plaats van de centrale om de nieuwsdienst te vermijden. Wat is hun deal eigenlijk?”

“Hun deal is dat ze erom kwijlen dat Howard Randall is ontsnapt. En ze weten dat je een bekend gezicht in zijn geschiedenis bent. Dus ze houden je in de gaten. Ik denk dat deze specifieke bemanning buiten een scanner heeft staan.”

“Mobiele telefoons?” vroeg Avery.

“Nee. Kijk, ik moest dit melden aan de centrale. Het is een te hoog profiel. Ze moeten het via de radiozender hebben opgepikt.”

Avery wilde woedend zijn, maar ze wist hoe moeilijk het kon zijn om in het geheim te communiceren wanneer een waanzinnige media hard aan het werk was om een baanbrekend verhaal te maken. Ze wierp een blik op de cameraploeg en zag hen een fragment filmen. God wist wat ze allemaal zeiden. Terwijl ze toekeek, stopte er nog een voertuig van de media, deze keer een kleine SUV.

O'Malley en Finley keken naar de baksteen, de kat en het gebroken glas. Avery had het briefje op de vloer achtergelaten en wilde niet dat het papier dat op de karkas had gezeten op haar aanrecht of koffietafel zou liggen.

“Ik zeg het echt niet graag,” zei Finley, “maar dit ziet er academisch uit. Ik bedoel... Ik ben vrij. Wie zou het anders kunnen zijn, Avery?”

“Ik weet het niet. Maar... Ik weet dat je het misschien moeilijk zult vinden om dit te geloven, maar het lijkt gewoon niet op wat Howard zou doen.”

“De oude Howard Randall, misschien,” zei O'Malley. “Maar wie weet hoe hij in de gevangenis is veranderd?”

“Wacht,” zei Rose. “Ik versta het niet. Mijn moeder kreeg deze kerel vrij toen ze hem als zijn advocate vertegenwoordigde. Waarom zou hij haar achterna komen? Je zou denken dat hij dankbaar zou zijn.”

“Dat zou je denken,” zei O'Malley. “Maar dat is niet hoe een criminele geest werkt.”

“Hij heeft gelijk,” zei Avery, terwijl hij O'Malley afsneed voordat hij een tirade zou beginnen. “Iemand als Howard zou iedereen die bij het hele proces betrokken was, als een bedreiging zien, zelfs als het de advocaat was die hem er vanaf wist te krijgen. Maar Howard... Dit is niet zoals hij. Die paar keer dat ik om zijn hulp ging vragen, was hij... Ik weet niet... sociaal. Als hij kwade bedoelingen met mij koesterde, verborg hij het uitstekend goed.”

“Natuurlijk deed hij dat,” zei O’Malley. “Denk je dat zijn ontsnapping een ongeluk was? Ik wed er alles op dat deze engerd het al maanden van plan was. Misschien zelfs vanaf zijn eerste dag daar. En als hij van plan was te ontsnappen en op de een of andere manier achter je aan te komen of je op zijn minst te betrekken bij een of ander gestoord complot, waarom zou hij je dat dan in vredesnaam laten weten?”

Avery wilde tegenspreken, maar ze kon duidelijk zien waar hij heen wilde. Hij had alle reden om te denken dat dit briefje van Howard kwam. En ze wist ook dat de angst van de stad voor zijn ontsnapping het hem en Connelly gemakkelijk maakte om met de vinger te wijzen in Howard’s richting voor de moord met het spijkerpistool.

“Kijk, laten we alles van Howard Randall even opzijzetten,” zei ze. “Of het nu Howard was of niet, iemand gooide dit ding door mijn raam. Ik dacht gewoon dat het het beste zou zijn om via de juiste kanalen te gaan, omdat het duidelijk is dat Connelly me zo ver mogelijk weg wil hebben van alles wat maar met Howard te maken kan hebben.”

“Dat hoor ik,” zei Finley. “Ik heb hem op de weg hierheen aan de lijn gehad. Hij is nu bezig met vanalles met de burgemeester en de pers.”

“Over Howard Randall?”

Finley knikte.

“Goede God,” zei Avery. “Dit wordt belachelijk.”

“Welnu,” zei O’Malley, “je zult het echt niet leuk vinden wat hij me heeft opgedragen.”

Ze wachtte tot O’Malley het haar zou vertellen. Ze zag dat hij zich niet op zijn gemak voelde, dat hij Connelly hier liever had om de boodschap zelf te bezorgen. Uiteindelijk zuchtte hij en zei: “Hij wil dat we je een paar dagen verhuizen. Zelfs als Randall deze steen niet heeft gegooid, is het duidelijk dat iemand je heeft aangevallen en je bedreigt. En ja... Het is waarschijnlijk omdat hij ontsnapte. Ik zeg het je niet graag, maar het ziet er niet goed uit voor je in deze situatie. Je hebt hem al die jaren geleden vrijgepleit... van een veelvoudige moord. Heel veel mensen...”

“Dat is verdorie dom,” spuugde Rose. “Denken de mensen nu echt dat mijn moeder iets te maken heeft met zijn ontsnapping?”

“Er zijn sommigen die het tot het uiterste hebben gedreven, ja,” gaf O’Malley toe. “Gelukkig is er alleen maar wat gespeculeerd in het nieuws. Heb je er niets van gezien?” vroeg hij, terwijl hij naar Avery keek.

Ze dacht aan die vermoeide momenten in de ziekenhuiskamer van Ramirez. De tv was aan geweest en ze had Howard’s gezicht gezien, met de essentie van de nieuwsberichten op de banner onderaan het scherm. Maar ze had haar naam nog nooit gezien; dat had ze nooit verwacht. Uiteindelijk schudde ze haar hoofd in antwoord op de vraag van O’Malley.

“Nou, wat je gevoelens ook zijn, ik denk dat hij volkomen gelijk heeft. Je moet verhuizen tot dit overwaait. Stel dat de persoon die deze steen heeft gegooid niet Howard is. Dat betekent dat een willekeurige burger hem heeft gegooid. Een ontevreden eikel die denkt dat jij verantwoordelijk bent voor een moordenaar die vrij rondloopt. Dus waarheen?” zei O’Malley. “Denk erover na terwijl je een paar tassen inpakt. Finley en ik nemen je graag mee naar waar je heen wilt.”

“Geen reden om na te denken,” zei ze. “Ik heb al een plaats in gedachten.”

Ze kwamen een half uur later aan in het appartement van Ramirez. Het kostte haar minder dan tien minuten om het belangrijkste in te pakken. Rose was ook meegekomen, op aandringen van zowel Avery als O’Malley. Na een korte en verhitte discussie gaf Rose toe en zei dat ze een dag of zo bij haar moeder zou blijven... Om ervoor te zorgen dat alles goed met haar was.

Toen ze met zijn vieren het appartement van Ramirez binnengingen, was het een beetje griezelig. Hoewel hij technisch had ingestemd om het appartement van Avery in te trekken, had hij nooit de kans gekregen. Al zijn spullen lagen er nog te wachten tot hij thuis zou komen.

Avery liep rond en deed alsof het geen effect op haar had. Ze was hier al vaker geweest en had zich altijd welkom gevoeld. Dat zou nu niet anders moeten zijn.

“Weet je dit zeker?” zei Finley. “Neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar het lijkt een beetje triest.”

“Niet triester dan dat ze in zijn ziekenhuiskamer blijft,” zei Rose.

Avery wilde de plaats in haar laten doordringen om er een idee van te krijgen en dan proberen te achterhalen wat ze vervolgens moest doen.

O'Malley was aan de telefoon toen ze binnenkwamen en regelde de bewakingsdetails voor Avery's appartement en dat van Ramirez. Ze waren heel voorzichtig geweest om onderweg niet te worden gevolgd, maar wilden zeker geen enkel risico nemen.

Toen Avery haar tas in de woonkamer van Ramirez neerzette, beëindigde O'Malley het telefoontje waar hij mee bezig was. Hij nam een moment, zuchtte diep en keek uit het raam. Beneden waren de straten iets minder druk dan toen Avery en Rose hadden genoten van de wijn en een prettig gesprek. Ook leek het, na een dode kat door haar raam te hebben gekregen, een beetje meer sinister.

“Dus dit is de deal,” zei O'Malley. “De komende drie dagen zul je constant mannen hebben die op straat geparkeerd staan. Ze zitten in civiele auto's, maar het zijn allemaal leden van de A1.”

“Dat hoeft niet,” zei Avery. Ze begon het gevoel te krijgen dat dit allemaal uit de hand liep.

“Ik denk van wel,” wierp hij tegen. “Je bent de afgelopen dagen in een soort afzondering geweest. Het wordt lelijk. Er zijn burgerwachten op straat, op zoek naar Randall. De mensen beginnen in zijn geschiedenis te graven en vinden jou daar.”

Ga je gang en maak het af, dacht ze. Ze vinden me daar als de advocate die hem zijn vrijheid gaf, de vrijheid die hij gebruikte om nog een persoon te vermoorden. Dat is wat je echt wilt zeggen.

Maar dat deed hij niet. In plaats daarvan bleef hij naar buiten kijken. “De eerste twee zijn Sawyer en Dennison. Ze zullen over ongeveer een half uur hier zijn. Tot die tijd... Lijkt het erop dat ik het ben en Finley.”

Rose keek naar de twee agenten en vervolgens naar haar moeder. “Is dit... Is dit echt zo erg? Hebben we echt bescherming nodig?”

“Nee,” zei Avery. “Het is een beetje overdreven.”

“Het is voor de bescherming van je moeder. Ook die van jou. Afhankelijk van wie er achter de spijkerpistoolmoord zit en de baksteen en kat door het raam gooide, loop jij misschien ook gevaar. Het hangt ervan af hoeveel wraak deze persoon koestert tegen je moeder.”

“Laten we de dramatische toon achterwege laten,” zei Avery met vergif in haar stem. “Ik heb echt liever dat je mijn dochter niet bang maakt.”

“Sorry mam,” zei Rose. “Maar het afgelopen uur heb ik een dode kat door je raam zien komen met een dreigement eraan vastgebonden en toen werd ik weggehaald uit je appartement en nu krijg ik vierentwintig uur per dag politiebescherming. Je kunt gerust zeggen dat ik echt bang ben.”

HOOFDSTUK ZES

Alle hoop op een rustig avondje onder vrouwen was weg. Toen O'Malley en Finley afscheid namen, voelde het appartement stil aan. Rose had zich op de bank van Ramirez genesteld. Ze scrolde door sociale mediaberichten en stuurde berichtjes heen en weer met haar vrienden.

“Ik denk dat je wel weet dat je niemand moet vertellen wat er is gebeurd,” zei Avery.

“Ik weet het,” zei Rose een beetje verontwaardigd. “Wacht... Hoe zit het met papa? Moeten we het hem vertellen?”

Avery dacht er even over na en overwoog de opties. Als het alleen met haar was gebeurd, was er geen twijfel. Er was geen reden waarom Jack het moest weten. Maar nu met Rose erbij betrokken, veranderde dat de dingen. Maar toch... Het kon riskant zijn.

“Nee,” antwoordde Avery. “Nog niet.”

Rose gaf alleen een kort knikje als antwoord.

“Rose, ik weet niet wat ik je moet vertellen. Dit is klote. Ja. Ik vind het ook. Dit is stom. En het spijt me dat je erbij betrokken bent. Het is voor mij ook echt niet leuk.”

“Ik weet het,” zei Rose, terwijl ze haar telefoon neerlegde en haar moeder in de ogen keek. “Ik ben niet eens echt boos over het ongemak. Dat is het niet. Mam... Ik had geen idee dat het zo gevaarlijk voor je was geworden. Is het altijd zo?”

Avery gniffelde een beetje. “Nee, niet altijd. Het is alleen dat met dit ding met Howard Randall iedereen achteromkijkt. De hele stad is bang en ze hebben iemand nodig die de schuld moet krijgen, terwijl ze op zoek zijn naar antwoorden en een manier om zich veilig te voelen.”

“Maar nu eerlijk, mam: gaat het wel goedkomen met ons?”

“Ja, ik denk het wel.”

“Werkelijk? Wie gooide die steen dan? Was het Howard Randall?”

“Ik weet het niet. Persoonlijk betwijfel ik het.”

“Maar er is iets.. raar tussen jullie twee, toch?”

“Rose...”

“Nee, ik wil het weten. Hoe kun je zo zeker zijn?”

Avery zag geen reden om tegen haar te liegen of het geheim te houden, vooral nu ze hier blijkbaar deel van uitmaakte.

“Omdat een dode kat door een raam te duidelijk is. Het is te opvallend. En ondanks wat de methoden van zijn moorden zouden kunnen zeggen, zou Howard Randall dat niet doen. Een dode kat... Het is bijna komisch. En door met hem zowel als advocate als rechercheur te praten... Dat zou hij niet doen. Je moet me hierbij vertrouwen, Rose.”

Avery keek uit het raam naar de zwarte Ford Focus die drie verdiepingen lager geparkeerd stond aan de overkant van de straat. Ze zag het silhouet van Dennison's linkerschouder terwijl hij in de bestuurdersstoel zat. Sawyer zat waarschijnlijk naast hem, zoals gewoonlijk zonnebloempitten te knabbelen.

Ze dacht aan de baksteen en de kat en begon terug te gaan door haar verleden. Tussen haar carrière als advocate en de paar jaar die ze als rechercheur werkte, was de reeks namen en gezichten in haar hoofd lang. Ze probeerde te bedenken wie er nog meer reden zou hebben om de steen en de kat door haar raam te gooien, maar het was te veel: te veel gezichten, te veel geschiedenis.

Jezus, het zou iedereen kunnen zijn...

Ze draaide zich terug naar het appartement en probeerde zich de laatste keer dat Ramirez erin had gestaan voor te stellen. Ze liep langzaam door de woonkamer en de keuken. Ze was er eerder geweest maar zag alles als nieuw. Het was een kleine plaats maar mooi ingericht. Alles was schoon en georganiseerd, elk voorwerp op zijn aangewezen plaats. Zijn koelkast was versierd met verschillende

foto's en ansichtkaarten, meestal van familieleden die Avery nog nooit had ontmoet, maar er wel eens over had gehoord.

Hoeveel van hen weten wat er is gebeurd? vroeg ze zich af. Tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis waren er slechts twee familieleden langs geweest. Ze had geweten dat de familie van Ramirez niet heel hecht was, maar dat zijn familie hem niet kwam bezoeken, maakte haar zo verdrietig, hoewel het waarschijnlijk hetzelfde zou zijn als er iets met haar zou gebeuren.

Ze draaide zich weg van de koelkast, de beelden van die vreemden waren plotseling te veel voor haar. In de woonkamer waren hier en daar foto's van zijn leven: een foto van hem en Finley op een etentje aan het hoefijzerwerpen; een foto van Ramirez die bij een marathon over de finish komt; een foto waarop hij met zijn zus stond toen ze nog veel jonger waren en ze visten langs de rand van een vijver.

“Ik kan het niet,” zei ze zacht.

Ze wendde zich tot Rose in de hoop dat ze haar hoorbare ontkenning niet had gehoord.

Wat ze zag was dat Rose sliep op de bank. Ze was blijkbaar in slaap gevallen op de momenten dat Avery de foto's had bekeken. Avery bestudeerde haar dochter even en voelde het eerste schuldgevoel. Rose had hier niets mee te maken, maar was er nu wel bij betrokken.

Misschien was het beter geweest als ik niet had geprobeerd om de dingen op te lossen, dacht ze.

Het was niet alleen een dwalende wie-ben-ik-gedachte. Ze vroeg het zich soms echt af. En nu ze allebei onder bewaking stonden en mensen die haar bedreigden voor zonden uit haar verleden, was het nog erger.

Misschien word ik niet bedreigd voor de zonden van mijn verleden, dacht ze. Misschien was het echt Howard. Misschien knapte hij op een manier die ik niet had kunnen voorspellen.

Ze veronderstelde dat als ze haar werk correct deed, ze niet eenvoudigweg de mogelijkheid kon elimineren dat Howard dat arme meisje met een spijkerpistool had vermoord en de volgende nacht een dode kat met een dreigende boodschap door haar raam gooid. Ze had geen bewijs om te ondersteunen dat hij het niet had gedaan dus logischerwijs zou hij een verdachte zijn.

Ik sta te dicht bij hem, dacht ze. Ik heb hem leren kennen op een manier waardoor ik hem op dit rare voetstuk zet. Heeft hij dat opzettelijk gedaan?

Het was een enge gedachte, maar hij was briljant. En ze kende zijn voorliefde voor gedachtenspelletjes. Had hij haar gemanipuleerd op een manier die ze nog steeds niet begreep?

Ze pakte haar twee tassen en droeg ze naar de slaapkamer van Ramirez. Ze had de belangrijkste dossiers uit de doos van Howard Randall erin gepropt voordat ze haar appartement verliet. Ze haalde die eruit en spreidde ze uit op het bed.

Deze keer verspilde ze geen tijd met naar de foto's te kijken. Op dit moment had ze alleen de feiten nodig. En de feiten zoals ze die kende, zoals in de boeken was vastgelegd, was dat Avery Black ooit een advocate was geweest die een man vertegenwoordigde die beschuldigd werd van moord. Ze had vermoed dat hij de daad had begaan, maar er was geen bewijs en de zaak raakte in de rechtbank uit elkaar. Uiteindelijk had ze gewonnen. Howard Randall was vrij geweest om te gaan. In de loop van de volgende drie maanden werden universiteitsmeisjes met de leeftijd van achttien tot eenentwintig op griezelige maar effectieve manieren vermoord. Uiteindelijk was Howard Randall opgepakt. Niet alleen dat, maar hij bekende openlijk voor de misdaden.

Avery had het allemaal op televisie gezien. Ze had ook haar baan als advocate opgezegd en was gemotiveerd om te gaan werken aan een carrière als onderzoeker, een carrière waarvan bijna iedereen vertelde dat het buiten haar bereik lag. Ze moest later beginnen dan de meesten. Ze was een vrouw die werd achtervolgd door de geest van Howard Randall voor zijn moorden. Er was te veel bagage. Ze zou het nooit redden.

Maar hier ben ik, dacht ze terwijl ze over de details keek. Misschien is dat waarom hij altijd zo open stond om in de gevangenis met me te praten. Misschien behoorde hij tot degenen die dachten

dat ik een verloren zaak was om rechercheur te worden. Toen ik er niet alleen een werd, maar ook verdomd goed werd, verdiende ik misschien zijn respect.

En jammer genoeg hoopte ze dat dat het geval was. Ze zou graag denken dat het haar niets kon schelen dat Howard Randall haar respecteerde, maar dat deed ze wel. Misschien was het zijn intellect of het simpele feit dat niemand haar had uitgedaagd zoals hij had gedaan toen ze elkaar af en toe hadden ontmoet.

Ze dacht aan die ontmoetingen terwijl ze de dossiers doorzocht en het allemaal met elkaar verbonden werd als een verwoede tenniswedstrijd in haar hoofd. Heen en weer, heen en weer.

Hij leek oprecht gelukkig wanneer ik hem zag, met uitzondering van een enkele keer dat hij dacht dat ik van hem profiteerde. Hij had connecties in de gevangenis en was in staat kennis van buiten te krijgen dat andere gevangenen niet konden.

Heeft die informatie hem iets onthuld? Heeft het hem een andere reden gegeven om te ontsnappen dan alleen maar vrijheid?

En nadat hij ontsnapte, wat zou hij doen? Wat voor een man zou hij echt zijn? Zou hij zo ver mogelijk weg proberen te komen en een leven leiden als een vrije (maar toch zeer gezochte) man? Of zou hij weer beginnen te vermoorden? Er wordt gezegd dat als iemand eenmaal een moord pleegt en de eerste schok te boven komt, de tweede gemakkelijker is. En dan is de derde bijna een natuurlijke daad.

Maar Howard lijkt niet het type dat zich vastlegt aan dat basis dierlijke instinct.

Al zijn moorden waren schoon en eenvoudig.

Het laatste slachtoffer werd op groteske wijze vermoord... Alsof de moordenaar probeerde iets te bewijzen.

Heeft Howard iets te bewijzen?

En door alles heen zag ze hem in haar gedachten: zittend aan een tafel voor haar in de gevangenis met altijd het begin van een glimlach op zijn gezicht. Zelfverzekerd. Bijna trots.

Ik moet hem vinden, dacht ze. Of er tenminste achter komen of hij inderdaad de moordenaar is. En de beste plek om te beginnen is om te praten met degenen die hem op hetzelfde niveau kenden als ik. Ik moet met mensen praten met wie hij samenwerkte, andere docenten op Harvard.

Het voelde als een dun plan, maar het was tenminste iets. Natuurlijk wilde Connelly haar niet bij de zaak, maar wat hij niet wist, zou hem geen pijn doen.

Ze keek naar haar telefoon en zag dat het op de een of andere manier tien over twaalf was geworden. Met een zware zucht verzamelde ze de dossiers op een stapel en legde ze op Ramirez's nachtkastje. Toen ze zich uitkleedde om naar bed te gaan, deed ze dat langzaam en herinnerde ze zich aan hoe het was geweest toen ze de laatste keer in deze slaapkamer had gestaan en haar kleren uitdeed.

Toen ze in bed gleed, koos ze ervoor het licht aan te laten. Ze geloofde niet in paranormale activiteit, maar ze voelde... iets. Heel even dacht ze dat ze Ramirez in haar kamer kon voelen en hij haar kon zien terwijl hij ergens tussen leven en dood zweefde.

En hoewel Avery wist dat dat onmogelijk was, had ze nog steeds geen zin om in het donker te zitten.

Dus het licht bleef aan en ze slaagde erin om vrij snel in slaap te vallen.

HOOFDSTUK ZEVEN

Zonder precieze middelen moest Avery op dezelfde basishulpmiddelen vertrouwen als alle anderen op de planeet. Dus met een kopje koffie en een paar oude bagels die ze in de voorraadkast van Ramirez had gevonden, opende ze Google en ging aan het werk. Dankzij de dossiers die ze had meegebracht, kende ze de namen al van de drie docenten die tijdens zijn verblijf op Harvard nauw met Howard hadden samengewerkt. Een van hen was vorig jaar overleden waardoor er slechts twee potentiële bronnen overbleven. Ze voerde hun namen in Google in, klikte naar de pagina's Afdelingen en Medewerkers en bewaarde hun nummers in haar telefoon.

Rose liep de keuken in terwijl Avery aan het werk was. Ze maakte overdreven snuifgeluiden terwijl ze op weg was naar het koffiezetapparaat.

“Koffie. Goed.”

“Hoe heb je geslapen?” vroeg Avery.

“Waardeloos. En man... Het is zeven uur en technisch gezien, werk je niet. Dus wat doe je?”

Avery haalde haar schouders op. “Technisch gezien niet werken, denk ik.”

“Kom je niet in de problemen met je baas?”

“Niet als hij er niet achter komt. Daarover gesproken... Ik ga vandaag een beetje op pad. Kan ik je ergens afzetten?”

“Mijn appartement,” zei Rose. “Als ik me nog een paar dagen met je in iemand anders appartement moet opsluiten, zou ik graag een paar kleren en een tandenborstel hebben.”

Avery dacht hier even over na. Ze wist dat Sawyer en Dennison nog steeds buiten zaten en waarschijnlijk binnenkort door een ander duo zouden worden afgelost. Ze werkten waarschijnlijk in ploegendiensten van twaalf uur. Ze zouden haar overal volgen waar ze gingen en ervoor zorgen dat ze veilig bleven. Dat zou roet in het eten kunnen gooien. Maar ze had al een plan in haar achterhoofd.

“Hé, Rose, waar staat je auto geparkeerd?”

“Een blok voorbij je appartement.”

Dat had ze wel gedacht. Sawyer en Dennison zouden O'Malley of Connelly automatisch op de hoogte brengen als ze terugging naar haar appartement. Maar misschien zou het gemakkelijker zijn als ze dingen door elkaar gooide en ergens anders heen ging.

“Oké,” zei Avery. “We gaan terug naar je appartement. Ik moet heel snel bellen en dan zal ik kijken of Sawyer en Dennison ons een lift kunnen geven.”

“Oké,” zei Rose, duidelijk sceptisch over het plan, alsof ze wist dat er iets misleidend aan zat.

Voordat ze Sawyer en Dennison belde en vroeg om een ritje alsof ze bevelen opvolgden, belde ze een taxibedrijf en vroeg de chauffeur haar binnen een half uur op te halen aan de achterkant van Rose's flatgebouw.

Het was veel te gemakkelijk geweest. En het was niet dat Sawyer en Dennison geen goede agenten waren. Ze hadden gewoon geen idee dat Avery ongehoorzaam zou willen zijn. Zoals ze had gedacht, had ze twee vliegen in een klap geslagen. Door ongezien de achterkant van Rose's flatgebouw uit te glippen, had ze een paar uur de vrijheid om te doen wat ze wilde zonder angst voor wat Connelly zou denken, terwijl Rose nog onder politiebewaking stond. Het was een win-winsituatie. Het feit dat ze had gebeld om te vragen dat ze hen naar Rose's appartement zouden brengen, was de kers op de taart.

De taxi zette haar af op de campus van Harvard kort na negen uur. Achter in de taxi had ze de twee docenten, Henry Osborne en Diana Carver, gebeld. Osborne had niet geantwoord, maar ze was erin geslaagd om met Carver te praten, die om tien uur wat tijd had vrijgehouden om met haar te praten. Na de website van Harvard nog wat te doorzoeken, was het haar gelukt om de kantoorlocatie

en beschikbare tijden van Osborne te vinden. Ze had gepland om hem proberen op te sporen in het uur of zo voordat ze Carver zou ontmoeten.

Terwijl ze door de campus ging en af en toe de plattegrond op haar telefoon controleerde, nam ze even de tijd om de architectuur te bewonderen. Omdat de meeste mensen in de omgeving van Boston zo gewend waren dat de universiteit in hun midden was, vergaten ze vaak de geschiedenis van de plaats. Avery zag het bij de meeste gebouwen en ook in de algehele historische sfeer van de plaats: de onberispelijke grasvelden, de oude bakstenen, het hout en de oriëntatiepunten.

Ze concentreerde zich op deze dingen toen ze aan het gebouw van de filosofische studies kwam. Henry Osborne was docent filosofie, gespecialiseerd in toegepaste ethiek en taal filosofie. Toen ze het gebouw binnenkwam, haastten zich hier en daar een paar studenten, die blijkbaar een beetje laat voor hun les van negen uur waren.

Volgens het schema van Osborne had hij pas om 9.45 uur les en zou hij tot die tijd in zijn kantoor beschikbaar moeten zijn. Ze vond zijn kantoor aan het einde van de tweede hal waar ze doorging. De deur was gebarsten en toen ze naar binnen gluurde, zag ze een oudere man gebogen over een stapel papieren aan zijn bureau zitten.

Ze klopte zachtjes op de deur en deed een stap naar binnen. “Professor Osborne?”

Hij keek op met een onzekere glimlach. Toen hij zich realiseerde dat de vrouw die in zijn deuropening stond waarschijnlijk geen student was, richtte hij zich op en zei: “Ja? Kan ik u helpen?”

“Ik probeerde eerder te bellen, maar er was geen antwoord,” legde Avery uit.

“Ja, ik geloof dat ik bij een student was toen mijn telefoon eerder ging. Zo... Hoe kan ik u helpen?”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.